Interessants texts antics estrangers sobre Catalunya

Autor:
Data de publicació: 24-02-2018

Juny 2017

Interessants texts antics estrangers sobre Catalunya: independència, llibertat, economia, costums...
Diego de Saavedra Fajardo (1584 – 1648),escriptor i diplomàtic. Bogeria d'Europa. /diàleg pòsto per Don Diego Saavedra Fajardo. 1748.

" ... cap província va gaudir d'actius més grans o més feliç de la llibertat que Catalunya, ja que es va posseir, governada per les seves pròpies jurisdiccions, estils i costums... (El rei) no li va imposar tribut a ella o la va obligar a assistir-si algun li va donar a Catalunya, eren donacions, concedides per una llibertat gràcil, no per pressió. Si li enviaven comisistes, representaven l'autoritat d'ambaixadors. Les ordres del seu (rei) no eren ordres, sinó proposicions. (...) En ella no representava la majestuositat del rei, sinó la del comte, i fins i tot en moltes coses es podia dubtar de si era senyor o ciutadà de Barcelona... "

Pierre de marca, historiador i arquebisbe francès (1594-1662). Va ser enviat al rei Lluís XIV de França durant l'administració francesa del Principat de Catalunya de la guerra dels Requers. En 1656 se li va encomanar la missió de delimitar la nova frontera derivada del tractat dels Pirineus en els Conferentis Ceret.

"Els catalans, tots dos, rics i pobres, joves i vells; somien amb absoluta independència i llibertat, amb un govern que és el seu. "

Roger de Bossòst, Baró d'Espenan, soldat francès del segle XVII. Informe de 10 d'agost de 1640.

"Los catalanes se quieren liberar de la monarquía española y hacer de su país una República de la que Barcelona sea su cabeza"

Nicolas de Fer (francés), (1646-1720) fue uno de los grandes productores de mapas del siglo XVII. 1706

" Los catalanes son trabajadores, fuertes y espirituales; son amantes de la independencia y sufren con la dominación de sus vecinos".

Louis Le Gendre (1655-1733), historiador, canónigo de Notre-Dame de Paris.

"Los catalanes, celosos de sus libertades, se acababan de rebelar. El rey de España les había instalado a la fuerza los cuarteles de invierno de sus tropas, además de impuestos y nuevas leyes; todas ellas contrarias a sus antiguas leyes, según las cuales esta Província se gobernaba como un Estado libre desde hacía mucho tiempo: los catalanes tenian embajadores en la misma corte de su Rey, y no obedecian sus órdenes si estas no eran conformes a los Usos y Costumbres de su País".
Nouvelle histoire de France depuis Pharamond jusqu'à ce jour (Musier, Paris, 1699)

Voltaire (François Marie Arouet), Francia, 1694-1778. Escritor y filósofo, padre del enciclopedismo francés.

Dentro su amplia obra escribió un libro sobre el Rey Sol que tituló Le Siècle de Louis XIV, en el cual hace referencia a la Guerra de Sucesión y a la lucha de los catalanes por sus libertades.
 Voltaire sobre Cataluña (1751): "Cataluña puede prescindir del universo entero pero sus vecinos no pueden prescindir de ella"

"Cataluña es uno de los países más fértiles de la tierra y de los mejor situados. Regada por hermosos ríos, arroyos y fuentes, tanto como la vieja y la nueva Castilla están privadas de ellos, produce todo lo indispensable para las necesidades del hombre y todo lo que puede halagar sus deseos: árboles, granos, frutos y legumbres de todas clases. Barcelona es uno de los más hermosos puertos de Europa, y el país proporciona todo lo necesario para la construcción de los navíos. Sus montañas están llenas de canteras de mármol, de jaspe, de cristal de roca, y hasta se encuentran también muchas piedras preciosas. Las minas de hierro, de estaño, de plomo, de alumbre, de sulfatos son abundantes; la costa oriental produce coral. Cataluña, en fin, puede prescindir del universo entero, y sus vecinos no pueden prescindir de ella. Lejos de que la abundancia y las delicias los hayan reblandecido, los habitantes han sido siempre guerreros, y los montañeses, sobre todo, feroces. Pero, a pesar de su valor y de su extremado amor por la libertad, han estado subyugados en todos los tiempos: los conquistaron los romanos, los godos, los vándalos, los sarracenos.Sacudieron el yugo de los sarracenos y se pusieron bajo la protección de Carlomagno. Pertenecieron a la casa de Aragón y después a la de Austria. Hemos visto que bajo el gobierno de Felipe IV, irritados por el conde duque de Olivares, primer ministro, se entregaron a Luis XIII en 1640. Se les respetaron todos sus privilegios, siendo más bien protegidos que súbditos; entraron de nuevo a ser dominio austríaco en 1652; y, en la guerra de sucesión, se pusieron de parte del archiduque Carlos contra Felipe V. Su obstinada resistencia probó que Felipe V, aunque se había librado de su competidor, no podía reducirlos solo. Luis XIV, que en los últimos tiempos de la guerra no había podido proporcionar a su nieto ni soldados ni barcos para combatir contra Carlos, su rival, se los envió entonces para combatir contra sus súbditos rebelados. Una escuadra francesa bloqueó el puerto de Barcelona, y el mariscal de Berwick la sitió por tierra. La reina de Inglaterra, más fiel a sus tratados que a los intereses de su país, no socorrió esa ciudad, lo cual indignó a los ingleses, que se hacían el reproche que se habían hecho los romanos por haber dejado destruir Sagunto. El emperador de Alemania prometió inútiles socorros. Los sitiados se defendieron con un valor doblado por el fanatismo; los sacerdotes, los monjes corrieron a las armas y a las trincheras como si se hubiese tratado de una guerra de religión. El fantasma de la libertad los hizo sordos a las proposiciones de su soberano. Más de quinientos eclesiásticos murieron en ese sitio conlas armas en la mano; podemos imaginarnos hasta qué punto sus discursos y su ejemplo habrán animado a las gentes. Enarbolaron sobre la brecha una bandera negra y sostuvieron más de un asalto. Por último, habiendo penetrado los sitiadores, los sitiados siguieron peleando de calle en calle; y, retirados
Voltaire, El siglo de Luis XIV (1751) Cap.XXIII

Philip Thicknesse (1719 - 1792), militar y escritor inglés :

Cataluña es, sin duda, la provincia, o principado, mejor cultivada, la más rica y más industriosa de España; y el rey, que tiene el sol sobre su sombrero, (porque siempre brilla en alguna parte de sus dominios) nada tiene para enorgullecerse y presumir que pueda igualar Cataluña.
En mi existencia he visto una ciudad en la que el comercio se lleve a cabo con mayor espíritu y entusiasmo: la indolencia de los españoles de Castilla, y otras provincias, no se ha extendido nunca a esta parte de España.
Jamás abandoné lugar alguno con más secreta satisfaccción que al dejar Barcelona. A Year's Journey through France and Part of Spain 1777

Francisco Sebastián Manuel Mariano Nipho y Cagigal (Alcañiz, Aragón, 1719 - Madrid, 1803), periodista aragonés.

" No se duda que Cataluña paga en tributos , aun fuera de las leyes de la proporción , más que cualquier otra provincia [...] La industria y aplicación de los catalanes es uno de los mayores argumentos que se pueden hacer a las demás provincias de España , para acusarles su negligencia" .

Charles Maurice de Talleyrand-Périgord (París, França, 2 de febrer de 1754 - 17 de maig de 1838) fue un prelado y diplomático francés, duque de Talleyrand-Périgord, príncipe de Benevento.

"Cataluña es la menos española de todas las províncias de España"

Daniel Gotthilf Moldenhawer (1753 – 1823), filólogo,teólogo, bibliófilo germano-danés. Director de la Biblioteca Real de Dinamarca.

Barcelona 1714, las tropas ocupantes de Felipe V queman banderas y pabellones de Cataluña y la ciudad.

by Quico Ventalló

"La mayor parte de los manuscritos (de la Real Biblioteca de Madrid) procedian de Cataluña; debido a que consideraban sediciosos a los catalanes , cuando destruyeron y saquearon los palacios de sus nobles, enviaron libros y manuscritos a Madrid".

La Principautè de Catalogne. Osterreichisches Staastarchiv. Viena. Spanien Varia,80. Document d'autor italià. Trieste. 1765.

Mercat del Born. Barcelona. S.XVIII..

"Los catalanes son una nación laboriosa, llena de coraje, honor y amor a la libertad. A menudo han albergado, a ejemplo de los holandeses, la idea de devenir independientes. Hoy mismo vemos evidencias de su industria ahogada por impuestos que la chafan y por la rudeza y dureza con la que son gobernados (por España). Referente a su coraje, dieron pruebas espectaculares del mismo durante toda la guerra de Sucesión española. Los habitantes de Barcelona se mantienen todavia fieles a la memoria del Emperador Carlos (de Aústria), de quien conservan en sus soterráneos y cavas retratos iluminados por luces puestas a su alrededor. Cuando los catalanes pueden olvidar un poco la opresión bajo la cual gimen , son alegres por naturaleza. Cataluña es una nación con mucho ingenio y muy industriosa. Un extranjero que no conociera otro punto de España, si entrara por Barcelona, y juzgara por esta ciudad a todos los habitantes de este vasto reino, les creería la gente mas laboriosa del mundo. Después de la reducción y sometimiento del Principado de Cataluña, pervive aún alguna sombra de su antigua libertad"

Maximilien Sébastien Foy, (1775-1825), general de divisió del Primer Imperi francès, estadista i escriptor.

- "Cataluña es menos una província de España que un pequeño Estado sometido al cetro de los monarcas católicos. Tienen otras costumbres, otra lengua, una organización social diferente de la de Castilla (...). En lugar alguno de la Península se siente tanta sed de libertad e independencia (...) (los catalanes) no perdonan (a los franceses) el haberles impuesto, a principios del sigloXVIII, el rey que ha humillado su orgullo y destruido sus Privilegios (Constituciones, Cortes...) "

Un observador francés de la época (1808), citado por Pierre Conard.

- "Los catalanes en general son entusiastas partidarios de la independencia. Su caracter orgulloso hace que consideren al rey de España (cuyo antepasado les ha subyugado) mas como un déspota que como un rey, un padre y un apoyo. Los catalanes son considerados como una nación particular, independiente y asimismo enemiga de los habitantes de Castilla y de las otras províncias de España".

Claude-François-Xavier, abbé Millot (1726-1785) Eclesiàstic, historiador, membre de l'Académie Française.

- "Los catalanes estan siempre dispuestos a liberarse del yugo de España.
Pueblo sublevado, valiente, muy celoso de sus libertades. Desean la dominación francesa, menos por el deseo de servir a Francia que con la esperanza de que los franceses sean garantia contra la opresión española " (hace referencia a la Guerra de los 9 años. 1694).

El carácter rebelde e indocil de los catalanes, su odio a los castellanos, los cuales no les odian menos a ellos; la altivez de estos últimos (los castellanos), sus invectivas, también sus intrigas, opuestas al exito de un asunto tan importante, todo multiplica los obstáculos". (hace referencia a las Cortes catalanas convocadas por Felipe V en 1702)

Mémoires politiques et militaires pour servir à l'histoire de Louis XIV et de Louis XV (1777)

Jacques-François Duggomier (1738-1794). General francès, Cap de l'exèrcit dels Pirineus. Va escriure una Mémoire sur la Catalogne, l'any 1794.

"El catalán es bravo, activo, trabajador, enemigo de España. Siempre ha amado la libertad; y cuando a la libertad vea añadir esa reina de las Naciones que es la igualdad, pronto se unirá a aquellos que luchan por sus principios"

....

José Cadalso y Vázquez de Andrade (1741-1782), militar y literato español.- Cartas Marruecas, publicada al Correo de Madrid

"Acabo de llegar a Barcelona: lo poco que he visto de ella me asegura ser cierto el informe de Nuño; el juicio que formé por instrucción suya del genio de los Catalanes y utilidad de este Principado. Por un par de provincias semejantes pudiera el Rey de los cristianos trocar (cambiar) sus dos Américas. Más provecho redunda a su corona de la industria de estos pueblos, que de la pobreza de tantos millones de indios . Si yo fuera Señor de toda España, y me precisaran a escoger los diferentes pueblos de ella, por criados míos haría a los catalanes mis mayordomos..(...) Algunos les llaman los holandeses de España".
"Los catalanes son los pueblos mas industriosos de España. Manufacturas, pescas, navegacion, comercio, asientos, son cosas apénas conocidas en otras Provincias de la península respecto de los catalanes No solo son útiles en la paz sino del mayor servicio en la guerra. Fundicion de cañones, fábricas de armas, vestuario y monturas para exército conduccion de artillería municiones y víveres, formacion de tropas ligeras de excelente calidad, todo esto sale de Cataluña Los campos se cultivan, la poblacion se aumenta, los caudales crecen y en suma parece estar aquella nacion mil leguas de la gallega andaluza y castellana".

Henry Swinburne (1743 - 1803), escritor, viajero e hispanista inglés. Travels through Spain in the years 1775 and 1776... (Londres, 1779)

DEffinia als catalans com a persones de "esperit violent" amb un"apassionat entusiasme per la llibertat",per la qual cosa havien protagonitzat el "major nombre d'insurreccions que qualsevol altre lloc d'Europa". Swinburne, va veure la guerra de successió com la lluita més vigorosa sostinguda pels catalans "per trencar les seves cadenes i convertir-se en unanació lliure."

Jean-Francolí'OIS de bourgoing, Baró de bourgoing (1748-1811), noble, diplomàtic, escriptor i traductor francès. Ambaixador de França a Espanya.

- "Els catalans són els més industriosos, actius i laboriosos entre tots els espanyols. Sempre estan disposats a revoltes i, més d'una vegada, han començat el projecte d'establir el seu país com a República. Catalunya s'ha convertit durant segles en el bressol de les Arts i el comerç d' Espanya, on ha patit un grau de persecució que no s'ha repetit en cap altre lloc del Regne ".

"Noveau Voyage en Espagne, ou tableau de l'etat Actuel de Cette monarchie. Regnault. París, 1789 ".

Couthon Georges Augusten (1755-1794). Diputat de l'Assemblea francesa i president de la Convenció Nacional

"L'esforç és fer de Catalunya una petita República independent (...) trencar les cadenes que la oprimeix i la uneix a Espanya, inspirant -la amb la fermesa republicana i la genialitat de la llibertat ".

Jacques Grasset de Saint-Sauveur (1757-1810), escriptor i diplomàtic francès.

"Los catalanes son los mas activos y corajosos de entre todos los españoles; su caracter por naturaleza inquieto e independiente les hace indóciles ante el yugo y la opresión. La memoria de su antigua libertad está aun grabada en sus corazones". Los esfuerzos que realizaron en 1640 para sustraerse de la dominación española les ha hecho perder todos sus Privilegios (...). Esta província (Cataluña) alimenta parte de España".
Encyclopédie des voyages, contenant l'abrégé historique des moeurs, usages, habitudes domestiques ... Paris : Deroy, 1795-96.

Alexandre Louis Joseph , marqués de Laborde, (1773-1842) conde del Imperio. Escritor, viajero, anticuario y político francés.

Barcelona des del desert de Sarrié gravat publicat el un viatge pittoresque et Historique en Espagne d'Alexandre de Laborde

" Entre totes les províncies d'Espanya Catalunya és la més distingida per la seva activitat i indústria en el comerç, les fàbriques i l'agricultura. La indústria catalana no es limita a l'agricultura, sinó que també s'estén per treballar en les seves produccions aquests primers temes amb l'atenció que van heretar dels seus ancians, els texids de llana, seda i lli van ser famosos en temps antics, així com per la seva fermesa, com per les seves colorfuls ". Itinéraire descriptif de l'Espagne. París. 1809.

Alexandre Lluís Josep, Marquès de Laborde, (1773-1842) - "els catalanssóntreballadors infatigable, s'horroritza a l'ociositat, obstacle qualsevol obstacle pot detenir-los: el seu geni els ha portat a totes les parts de l'univers no hi ha port a Espanya, ni a les Índies Orientals i occidentals, on no es troben catalans, també a França, Itàlia, Anglaterra, Alemanya i en totes les colònies i ports d'Europa els catalans són valents, valents fins al punt de por, els perills més grans no espantar; en la guerra mai fan cap avall i encara menys deixen una companyia. Són, juntament amb aragonesos i gallecs, els millors soldats d'Espanya. La seva bravura i fermesa es van fer evidents tantes vegades que, després de segles, ningú els dubta. El valor dels catalans pot estar format per aquells que saben que a principis del segle XVIII la Catalunya es va enfrontar, sola, a la Unió dels exèrcits de França i d'Espanya contra Catalunya ".

descriptif de l'Espagne
. París. 1809.

Alexandre Lluís Josep, Marquès de Laborde, (1773-1842) va signar que els catalans tenien "un sentiment d'independència que s'ha mantingut durant molt de temps, i que finalment va portar a un esperit republicà", que cada un d'ells "sempre Sospirs per la llibertat, la independència, que ell sempre intenta arribar (...).

El català té un orgull Nacional que és propi, no vol res per sobre d'ell i no escolta als altres espanyols ", de manera que " manté en el seu cor una inversió invencible contra la nació que els subjugats ". Laure Saint-Martin Permon, duquessa d'abrants (1784-1838), escriptora francesa, historiadora i memorista

Catalunya és sempre la primera a iniciar una revolta. Catalunya acull el republicanisme en el seu cor; en diverses ocasions ha promogut a convertir-se en República. Les revoltes, tan predominants a Catalunya, sempre s'han produït quan els catalans han estat sotmesos a règims absoluts. Les seves rebel·lions han estat sempre guiades per un principi de llibertat i un sentiment de republicanisme. Souvenirs d'UNE Ambassade et d'un Séjour en Espagne et en Portugal, 1808 ' 1811. (1837)

per Quico Ventalló

Jean Francois Peyron. (1744-1814), pintor neoclàssic francès i dibuixant.

"No és estrany escoltar els catalans dient que el rei d'Espanya no és el seu sobirà, que no hi ha títol a Catalunya que no sigui el de comte de Barcelona". Travessia nouveau a Espagne fait el 1777 & 1778

Josep . (1778-1838), coronel d'enginyers i Mariscal de camp francès.

El espíritu de independencia de los catalanes, o si se quiere de rebelión, era proverbial. El gobierno español distaba mucho de creer extinguido este deseo y tenia cuidado en contener la antigua animosidad de los catalanes contra los castellanos; esta animosidad no era nada comparada con el odio que sentian contra los franceses, odio que habian amamantado desde pequeños y el origen del cual se remontaba a las guerras contra Luis XIV, o tal vez mucho antes. Los catalanes aun tienen memoria, y añoran, los tiempos en que, bajo sus príncipes, formaron un estado independiente que disfrutaba de grandes privilegios y de un gobierno representativo. Esta fue la causa primera de las largas rebeliones que les hicieron famosos, y en las que la ciudad de Barcelona figura siempre encabezándolas".

Mèmories sur la campagne du corps d'arm´´e des Pyrénées O.1826

Jacques Matter (1791-1864). Oficial de la légion d'honneur i cavaller de l'ordre de l'Aigle rouge de Prússia.

Los catalanes habian roto, antes que los portugueses, con el yugo de España, pero con menos exito (...) su independencia se remontaba a tiempos antiguos (...) Desposeidos de sus libertades, abrumados de impuestos, vejados por un virrey insolente; habian elevado sus quejas al conde duque y absolutamente todas habian sido rechazadas (...). Cuando descubrieron que el virrey se apropiaba de una suma de dinero perteneciente a la ciudad de Barcelona y este hacia encarcelar a los magistrados que se oponian al expolio; el furor de los catalanes no tuvo freno:tomaron las armas y asesinaron al virrey. Entre todos los catalanes retumbó el grito: O LIBERTAD O MUERTE !.

Histoire des doctrines morales et politiques des trois derniers siécles. Paris.AB.Cherbuliez et Cie. 1836-1837.

Pierre Sylvain Maréchal (1750-1803). poeta, ensayista y filósofo francès.

Los catalanes han intentado varias veces hacer revivir el carácter nacional de sus primeros ancestros.En los últimos tiempos les hemos visto defender, pagando con el alto precio de su sangre, sus anhelos de independencia (...). En los bellos tiempos de Grecia el éxito habría coronado su audacia (...) Cataluña ha recibido el trato de Provincia rebelde por parte de los Reyes españoles, y sus habitantes activos, valientes, trabajadores y orgullosos han atraido sobre ellos el ojo vigilante del Gobierno, como si fueran sujetos sospechosos.

- Costumes civils de tous les peuples connus (1788)

by Quico Ventalló

Anatole Nikolaïevitch Demidoff (1813-1870), Príncipe de San Donato , industrial, coleccionista de arte y mecenas ruso.

Estamos en Barcelona, ciudad ardiente que respira en la agitación como en la brisa marina que regenera sus pulmones. Barcelona, la independiente, cuerpo vivo y agil, audaz, inteligente, que lleva en la frente la marca de las bombas de todos los régimenes y conflictos y que, como un soldado valiente, se enorgullece de mostrarlas. Cataluña se ha rebelado siempre contra cualquier régimen que haya amenazado sus antiguas libertades. Barcelona no es una ciudad española (...) es una puerta al progreso. Barcelona tiene todo el derecho a estar orgullosa de su inteligencia e indústria. Los barceloneses son franceses que se obstinan en hablar catalán. - Etapes marítimes sur les cotes d'Espagne, De la Catalogne a l'Andalusie (1847)

by Quico Ventalló

Richard Ford (1796-1858), abogado, periodista, dibujante y viajero inglés

El terme general'Espanya', apte per a geògrafs i polítics, sembla fet llençar al viatger, ja que seria molt difícil dir-ho simplement que era d'Espanya o dels espanyols que poguessin ser aplicables a totes les seves parts heterogenis, és impossible tractar Espanya (on la unitat no és Unió) en el seu conjunt. No hi ha rei d'Espanya: entre els innombrables Regnes que apareixen en les llistes, el d' "Espanya" no apareix: es compon de rei de les Spains, Rex Hispaniola Arum, no rei d'Espanya. Felip II, que desitjant unir els seus temes heterogenis, després de consolidar el seu domini amb la conquesta de Portugal, va intentar anomenar-se rei d'Espanya, com ell realment era; però aquesta alteració no va ser a l'abast del seu despotisme, (...) Les províncies de Castella vella i nova es negaven a comprometre el seu dret de preeminència de cap manera. Aquestes províncies, antigament com ara, van convertir la primacia en la nomenclatura: l'espanyol és sinònim d'espanyol i de la varietat més genuïna. Castellano a la dreta significa ser espanyol al nucli; parlar espanyol és l'expressió més correcta per dir que es parla espanyol. Coses d'Espanya.

. Recollida des d'espanya 1846

per Quico Ventalló

Richard Ford (1796-1858), advocat anglès, periodista, dibuixant i viatger

Catalunya és el Lancashire d'Espanya i el Barcelona su Manchester. A més de ser fabricants a l'engròs, els catalans es troben entre els millors detallistes, hostalers i transportistes de la península.

per Quico Ventalló

Simón Bolívar, (1783-1830) descendent de bascos, va ser líder de la independència de Veneçuela, col-mbia, Perú i EC uador.

"M'agradaria que a Perú i Amèrica hi hagués el patriotisme que els catalans tenen."

13 de desembre de 1823.

JosépH-Napoleó fervel 1811,1877-historiador i coronel francès

"El tendresa dels catalans per la llibertat no és, en el fons, més que un amor exclusu per la independència absoluta"

per Quico Ventalló

Campagnes de la Révolution Le'aise dans les Pyrénées orientals. 1793 revélation d'un Militaire Le'AIS sur les agraviados d'Espagne, o'sont dévoilées les Véritables causes de l'insurrecció de la Catalogne en 1827. París 1829.

Mentre que les lleis componen usos, formes i costums, el caràcter nacional dels catalans ha de ser buscat en les seves pròpies institucions. És allà on aquest petit poble, antigament independent, ha nodrit el seu respecte per les lleis, el seu amor per la justícia, el seu horror per l'arbitrarietat i el seu compromís amb les seves immunitats (constitucions); que sovint han defensat armes a la mà. Els Reis (de la Corona catalana-Aragoniana) no exerceixen la seva sobirania, sinó que són Comtes de Barcelona. No podien exigir un jurament de fidelitat si, prèviament, no haguessin jurat el manteniment de les lleis i privilegis nacionals (constitucions catalanes), no hauria de sorprendre que els catalans es consideraren vassalls de pacte i d'acord.

per Quico Ventalló

William T. Adams. (1822 – 1897). acadèmic i escriptor estatunidenc, membre de la Cambra de representants de Massachusetts.

Barcelona no està en el fons com l'espanyol com altres ciutats d'Espanya-Madrid o Sevilla, per exemple. Les persones són molt diferents de l'espanyol tradicional, que és massa Conceited i arrogant per participar en el comerç o treballar en qualsevol negoci honest. D'altra banda, els catalans són una gent laboriosa i pròspera, mariners de primera classe, ràpids, impulsius i revolucionaris en el seu caràcter. Es veuen més com els francesos que els espanyols. Vinya i olivera; O Young America a Espanya i Portugal. 1876

per Quico Ventalló

Mary Katherine keemle "Kate" (1838-1896) és una periodista i actriu estatunidenca.

Catalunya, la més rica i més industriosa de les províncies, té la seva pròpia història i llenguatge.

És la republicans de la seva ciutat principal, Barcelona, que projecten una Espanya federativa. És la intel·ligència de Barcelona la que alimenta, amb determinació, els línia dura (progressius), i és Barcelona el que probablement dictarà, el comandament, la pròxima Espanya

Edmondo d'Amicis (1846 – 1908) és un escriptor, novel·lista i viatger italià.

"Les estacions de ferrocarril estan superades per una gran multitud; qualsevol que no sabia per endavant podria pensar que estaven creuant una província d'Anglaterra i no una província d'Espanya. Barcelona, per la seva aparença, és la ciutat menys espanyola a Espanya. La ciutat baixa és més Republicana que qualsevol altra cosa, i perquè gaudeix d'una reputació per ser tan curt de paraules, com jo prestat en l'obra, és realment temut. Quan a Espanya vols difondre la paraula d'una propera revolució, comences dient que esclarà a Barcelona, o que està a punt d'explotar, o que ja ha explotat. Els catalans no volen ser confosos espanyols de les altres províncies. — "Som espanyols", diuen; "però anem a entendre, espanyols de Catalunya." "La gent, només és just dir, que pensa i funciona, i a les orelles, el soroll de les màquines sona més agradable que els acords de la lira. El dia següent abans de la sortida del sol, vaig sortir a la za-ragoza, però per dir-li la veritat, no sense una sensació de tristesa, no importa quant temps m'havia quedat a Barcelona molt pocs dies. Aquesta ciutat, no obstant això, no de lluny la flor de les belles ciutats de l'Inundo, com Cervantes la va anomenar, aquesta ciutat, repeteixo, un trafique i ple de magatzems, desmissores de poetes i pintors, m'agradava, i el seu poble sempre ocupat, em va inspirar el respecte ". impressions d'un viatge realitzat durant el regnat de Don Amadeo I 1899

per Quico Ventalló

Port de Barcelona-1881-Edmondo de Amicis-il·lustrat per Wilhelmina W. Cady

RobenForrest Hughes (1938-2012) , escriptor i crític de l' art australià.

A més, el desig de reviure les Glòries passades (...) va ser compartida per escriptors, pintors i escultors i va estar impregnat d'anhels per la independència política i un sentiment de continuïtat cultural expressat en la lluita per la llengua catalana